

PRACHTIGE, DIERBARE DAGEN

Jay McInerney

Prachtige, dierbare dagen

Vertaald uit het Engels door Nico Groen en Joris Vermeulen

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel: *Bright, Precious Days*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Alfred A. Knopf, 2016

© Jay McInerney, 2016

© Vertaling uit het Engels: Nico Groen & Joris Vermeulen, 2016

© Nederlandse uitgave: Hollands Diep, Amsterdam 2016

© Omslagfoto: Kidd Chip & David Howells

Omslagontwerp: B'ij Barbara, Amsterdam

Typografie: Crius Group, Hulshout

© Foto auteur: Marion Ertlinger

ISBN 978 90 488 3420 4

ISBN 978 90 488 3421 1 (e-book)

NUR 302

www.hollandsdiep.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Hollands Diep is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Anne

Elk huwelijk is een cultuur op zich,
en zelfs daarbinnen wordt het omgeven door mysterie.

– RICHARD HELL

Ooit, niet eens zo heel lang geleden, kwamen jonge mannen en vrouwen naar de stad omdat ze van boeken hielden, omdat ze romans, verhalen of zelfs gedichten wilden schrijven, of omdat ze een bijdrage wilden leveren aan de productie en de distributie van deze artefacten, en de mensen die ze maakten wilden leren kennen. Voor degenen die in provincies en buitenwijken bibliotheken en boekhandels platliepen was Manhattan het beloofde eiland der letteren. New York, New York: kijk, daar stond het, op de titelpagina's – bron van boeken en tijdschriften, thuishonk van alle uitgevers, locatie van *The New Yorker* en *The Paris Review*, waar Hemingway O'Hara een stomp had verkocht en Ginsberg Kerouac versierde, waar Hellman McCarthy voor de rechter sleepte en Mailer iederéén stompen verkocht, waar gedreven redactieassistenten en romanciers in spe – zoals ze zichzelf zagen – in cafés sigaretten rookten terwijl ze Dylan Thomas citeerden, de man die zijn laatste adem had uitgeblazen in St. Vincent's Hospital nadat hij zeventien whisky's had gedronken in de White Horse Tavern, waar nog steeds drank werd geschonken voor de toeristen en de jonge literatoren die er samendromden om het glas te heffen ter nagedachtenis aan de bard uit Wales. Deze dromers waren mensen van het boek; ze hielden van de heilige New Yorkse geschriften: *Gatsby*, *The Bell Jar*, *Underworld* enzovoort, maar ook van alle paraferalia, de romances en de bijbehorende mythologie – verliefdheid en verslaving, vetes en vuistgevechten. Net als alle anderen op hun beroerde high school hadden ze *The Catcher in the Rye* gelezen, maar anders dan alle anderen hadden zij het echt doorlééfd, had het boek in hun eigen taal tot hen gesproken, en koesterden ze stiekem de ambitie om op een dag naar New York te verhuizen en een roman te schrijven met als titel *Where*

the Ducks Go in Winter, of misschien gewoon *The Ducks in Winter*.

Russell Calloway was een van hen geweest, een jongen uit een buitenwijk in Michigan die een openbaring had gehad nadat hij halverwege de middelbare school van zijn docent van het plusklasje Engels 'Fern Hill' van Dylan Thomas te lezen had gekregen en daarop plechtig beloofde zijn leven aan de poëzie te wijden, tot hij zich door *A Portrait of the Artist as a Young Man* bekeerde tot het geloof dat fictie heet. Russell trok oostwaarts, naar Brown University, vastbesloten de vaardigheden te ontwikkelen die nodig zijn om *the great American novel* te schrijven, maar nadat hij *Ulysses* had gelezen – dat vrijwel alles wat erna kwam tot een anticlimax maakte – en zijn eigen, als Brown-student geschreven beginnersverhalen had vergeleken met die van zijn studiegenoot Jeff Pierce, concludeerde hij dat hij eerder een redacteur à la Maxwell Perkins was dan een Fitzgerald of een Hemingway. Na een postdoctoraal jaar in Oxford verhuisde hij naar New York City en sleepte na enige tijd een begeerd baantje in de wacht: post openen en telefoontjes beantwoorden voor de legendarische redacteur Harold Stone. In zijn vrije tijd struinde hij de tweedehandsboekwinkels aan 4th Avenue in Greenwich Village af, hing hij aan de bar bij de Lion's Head en Elaine's, vanwaar hij een glimp opving van grijzende literaire leeuwen aan de tafeltjes voorin. En al had de realiteit van het stadse bestaan en de uitgeverij soms zijn romantische inborst gekwetst, nooit verloochende hij zijn beeld van Manhattan als het mekka van de Amerikaanse literatuur, of van hemzelf als dienaar, of zelfs priester van het geschreven woord. Op een doldwaze avond een paar maanden na zijn aankomst in de stad begeleidde hij een gast van zijn uitgever naar een feestje van *The Paris Review* in het herenhuis van George Plimpton, waar hij poolde met Mailer en niet inging op de lispelende avances van Truman Capote nadat hij in de badkamer samen met hem coke had gesnoven.

Hoewel de stad na dertig jaar in veel opzichten minder geslaagd leek dan de metropool uit zijn jeugd, was Russell Calloway er nog steeds min of meer verliefd op en had hij zich er aldoor thuis gevoeld. In zijn beleving gaf het decor van Manhattan elk gebaar extra grandeur, grootsteeds gewicht.

Niet lang na zijn aanstelling als redacteur had Russell het eerste boek van zijn beste vriend, Jeff Pierce, uitgegeven, een verhalenbundel, en later, na Jeffs dood, diens roman, waarvan twee hoofdpersonen geïnspireerd waren – het viel niet te ontkennen – door Russell en zijn vrouw, Corrine. Dat boek redigeren zou al moeilijk genoeg zijn geweest, gezien de onvoltooide staat ervan, als er géén driehoeksverhouding tussen een getrouwd stel en hun beste vriend in was voorgelopen. Maar Russell was trots op de soms pijnlijke professionele nauwgezetheid waarmee hij had geprobeerd Jeffs bedoelingen goed uit de verf te laten komen. De roman, *Youth and Beauty*, werd overvloedig geprezen door de critici – van wie enkelen onaardig hadden geschreven over Jeffs debuut – wat vaak gebeurt met boeken van pas overleden auteurs, vooral als ze jong sterven en dan ook nog op een manier die overeenstemt met de mythe van de kunstenaar als zelf-destructief genie. Al voordat het boek uitkwam werd er enthousiast geboden op de filmrechten. De gebonden editie verkocht goed, net als de paperback een jaar later, en toen zakte de verkoop in tot die nog maar tweecijferige aantallen te zien gaf, een paar jaar geleden, en de schrijver weinig meer was dan een naam die geassocieerd werd met de tijd van volumineus haar en volumineuze schoudervullingen, het zoveelste slachtoffer van de ernstige epidemie die de kunstenaarsgemeenschap had gedecimeerd, hoewel hij als hetero niet echt paste in het profiel van de gestrafte seksueel delinquent en zijn fictie meer leek op dat van James Gould Cozzens of John O’Hara dan op het blitse, met coke gestookte proza van zijn beroemde tijdgenoten. In de loop der jaren verbleekte zijn reputatie, net als de polaroidfoto’s uit hun tijd aan Brown University. Toen, langzaam, bijna onverklaarbaar, kwamen het boek en zijn auteur weer tot leven.

Die ontwikkeling viel Russell voor het eerst op toen hij een lang essay las in het nulnummer van het tijdschrift *The Believer*, dat Jonathan Tashjian, zijn hoofd publiciteit, hem had aangereikt. De schrijver van het essay beweerde deel uit te maken van een groeiende schare fans en noemde de website Lovejeffpierce.com. Net toen Russell begon te denken dat serieuze jongeren veel minder om literatuur gaven dan zijn eigen generatie, diende zich een nieuwe golf boekenliefhebbers

aan die Jeff op handen droegen. De honger naar zijn werk werd deels aangewakkerd doordat het zo onbekend was en er nog weinig boeken van hem te vinden waren, aangezien ze niet meer werden gedrukt, en deels door een plotselinge belangstelling voor de jaren tachtig onder degenen die te jong waren om dat decennium bewust te hebben meegemaakt. Niet lang nadat hij achter het roer van zijn eigen uitgeverij was beland, kocht Russell de rechten van beide boeken op en liet hij ze haastig herdrukken. De verkoopcijfers gaven in eerste instantie niets te zien van de hevige belangstelling onder de *early adopters*, zodat Russell alleen maar kon concluderen dat de ware gelovigen hun belangstelling zouden verliezen zodra de boeken weer populair werden. Maar de tweede golf geïnteresseerden had de aandacht getrokken van een productiemaatschappij. Die pikte de verlopen filmrechten in, waarna Russell, de literair executeur-testamentair, Corrine als scenarioschrijver aan het project wist te verbinden; haar in de media geprezen bewerking van Graham Greene's *The Heart of the Matter*, die het voorafgaande jaar wereldwijd in zeven of acht bioscopen was vertoond voordat hij op video uitkwam, had haar net dat beetje statuut verschaft waardoor ze een eerste gooi naar het script mocht doen. Na twee kladversies wilde de productiemaatschappij een andere schrijver, maar Russell had geëist dat Corrine aan het project verbonden zou blijven. Ze hadden al bijna een jaar niets meer van de would-be producenten gehoord, hoewel de optie nog maar een paar weken geleden was verlengd.

In de tussentijd had Russell ingestemd met een interview door de maker van een andere website over Jeff Pierce, ene Astrid Kladstrup. Anders dan een aantal van zijn collega's geloofde Russell in het mogelijke belang van internet en de blogosfeer, zij het dat hij zelf moeite had dit alles te doorgronden; het was een van de belangrijkste redenen waarom hij Jonathan had aangenomen, iemand die in die wereld vertoefde, en ook waarom hij ja had gezegd op het verzoek van die jonge fan, hoewel hij zich daarbij misschien danig had laten leiden door een foto van Jeffs nieuwste bewonderaar op de website in kwestie.

Toen ze onder begeleiding van zijn assistente Gita in de deuropening van zijn werkkamer verscheen, zag ze er nog jonger en lekkerder uit dan op de foto, en wel zozeer dat hij zich ervoor schaamde haar te heb-

ben uitgenodigd om te gaan lunchen. Ze was klein en voluptueus en haar figuur kwam extra goed uit door iets wat eruitzag als een vintage jurk van een glanzende rode stof waarvan de smalle taille werd benadrukt doordat het deel eronder wijd uitliep. Ze had rode tuitlippen met daarboven een kort, goed in de lak zittend bobkapsel, en droeg een zware zwarte bril die op de een of andere manier iets ironisch had. Jezus, opeens voelde hij zich net Humbert Humbert.

Hij stond op en liep om zijn bureau heen om haar de hand te schudden. ‘Astrid?’

‘Erg leuk om kennis met u te maken, meneer Calloway.’

‘Noem me alsjeblieft Russell.’ Bijna zei hij: ‘Meneer Calloway is m’n vader,’ maar hij besepte tijdig wat een enorme baard die grap had, hoe oud hij erdoor zou hebben geleken, en hoe sullig, hoewel het natuurlijk mogelijk was dat ze zo jong was dat ze de grap nog niet kende. ‘Ga zitten.’

‘Gek is dat,’ zei ze. Ze hield haar hoofd scheef, eerst naar de ene, toen naar de andere kant, als een papegaai, terwijl ze hem aandachtig aankeek. ‘Ik heb het gevoel dat ik je ken.’

‘Als je mij aanziet voor dat ene personage uit Jeffs boek...’

‘Sorry, dat zou inderdaad nogal sneu zijn.’

‘Jeff zou de eerste zijn geweest om de autonomie van zijn personages te benadrukken.’ Omdat hij niet hoogdravend wilde overkomen voegde hij eraan toe: ‘Toen hij een hoofdstuk van het boek in *Granta* publiceerde, in ’87, ontkende hij categorisch dat er een verband was tussen die personages en ons.’

‘Corrine en jij.’

Toen hij de naam van zijn vrouw die volle, glanzende, aardbeikleurige lippen hoorde verlaten, voelde hij een vleugje... wat? Léts, in elk geval. Hij knikte. ‘Ja. Met ons hadden ze niets van doen,’ benadrukte hij.

‘En geloofde je hem?’

Destijds was Russell woedend geweest omdat de personages in de eerste versies veel te herkenbaar waren. ‘Tja, ik was niet bepaald blij met dat ene element.’

Ze knikte verrukkelijk. ‘Hoe dan ook zie je er precies zo uit als ik me je had voorgesteld.’

‘Alleen ouder,’ zei hij, in een poging zijn verstand en zijn waardigheid niet helemaal te verliezen.

‘En deze kamer,’ zei ze terwijl ze haar wijsvinger van de ene naar de andere kant liet wijzen, ‘ziet eruit zoals het kantoor van een uitgever eruit hoort te zien.’

‘Dank je. Een van de voordelen van het overnemen van een eerbiedwaardige, oude, zieltogende uitgeverij was het negentiende-eeuwse herenhuis dat bij de koop inbegrepen zat.’ Russell probeerde zichzelf voor te doen als de eigenaar van de hele tent, terwijl zijn aandelenpakket in werkelijkheid aanzienlijk kleiner was dan dat van zijn investeerders en nog verder zou slinken als zijn najaarsaanbieding geen beter rendement opleverde. Het afgelopen voorjaar had hij de bovenste verdieping van het herenhuis moeten verhuren – aan niets minder dan een webshop voor chique kleding – en twee medewerkers van de afdeling nevenrechten in Jonathans kamer moeten proppen. De zijne nam de achterkant van de eerste verdieping in beslag en bood uitzicht op de binnenplaats en de haveloze achtertuin, die er in de warmere jaargetijden veel indrukwekkender uitzag. De wanden gingen grotendeels schuil achter boekenplanken, van de vloer tot aan het drieënhalve meter hoge plafond.

‘Dus je hebt niet... altijd hier gewerkt?’

‘In Jeffs tijd niet, nee. Ik werkte toen voor Corbin, Dern. Ik heb McCane, Slade in 2002 overgenomen.’

‘Mooi pand. Beetje krakerig, stoffig en dickensiaans. Sorry, dat was niet beledigend bedoeld.’ Ze stond op, liep naar een plank vol foto’s en keek aandachtig naar het exemplaar waarop Jeff tegen de deur van zijn appartement in East Village stond geleund.

‘Die is genomen in 1986.’

‘Wauw, zouden we daar een kopie van kunnen krijgen voor de site, denk je?’

‘Dat kunnen we ongetwijfeld regelen.’

‘Die is cool,’ zei ze, wijzend naar de foto van Jack Nicholson, een voor marketingdoeleinden gesigioneerde still uit *The Shining*. ‘Wat staat er?’

‘Er staat: “Voor Russ, die lekker boekt.” Jaren geleden heb ik de paperbackeditie uitgebracht, en toen zorgde Stephen King ervoor dat

Nicholson de foto voor me signeerde. Ik weet niet waarom ik hem nog steeds heb. En dat is John Berryman, al m'n hele leven een van mijn favoriete dichters. Je zou *The Dream Songs* van hem eens moeten lezen, mocht je dat nog niet hebben gedaan.'

'Is hij die ene die van de brug is gesprongen?'

'Eh, ja.' Hij was blij dat Berrymans naam nog een belletje deed rinkelen, maar vond het vreselijk om te horen dat hij was gereduceerd tot een kop in een tabloid.

'Wie is dat?' vroeg ze, knikkend naar een foto die Lynn Goldsmith had gemaakt van Keith Richards.

'Meen je dat nou?'

Ze haalde haar schouders op.

'Keith Richards. Van de Rolling Stones.'

'Heb je hem uitgegeven of zo?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Helaas niet.' De ruigste van The Glimmer Twins had een contract met Little, Brown voor zijn memoires, en wel een met zo'n duizelingwekkend hoog voorschot dat Russell er nooit ook maar over had gepéinsd om mee te bieden.

'Wat doet ie hier dan?'

'Hallo hé, het is wel Keith Ríchards, ja?'

Nadat hij zich ervan had vergewist dat ze geen vegetariër was, wat Jan en alleman de laatste tijd leek te zijn – en in welk geval hij acuut zou zijn afgehaakt – liep hij met haar vanaf zijn kantoor in West Village zo'n vijf huizenblokken in zuidelijke richting naar The Fatted Calf, een zelfverklaarde gastrobar geïnspireerd door de nieuwste trends uit het immer trendy Londen. Hoewel de zaak nog geen twee jaar open was oogde hij alsof hij uit de tijd van de Drooglegging stamde, met zo'n verzameling krakkemikkige tafels en stoelen, plus ingelijste slagerijprenten van ontleder koeienkarkassen waarop elk deel zorgvuldig wordt geduid. De ober – voor zover een figuur met een chullo op zijn hoofd en een *soul patch* onder zijn onderlip daarvoor kan doorgaan – loodste hen naar een gammelt tafeltje achterin met een oneffen blad vol kringen. Russell had de zaak al in een vroeg stadium ontdekt dankzij een tip van een Engelse schrijver die hij uitgaf, en kwam er daardoor al

voordat het een van de populairste locaties van de stad was geworden. Rond lunchtijd was het er trouwens relatief rustig; in de buurt zaten geen kantoren en het personeel leek oprecht verbaasd dat er op dit onchristelijke tijdstip überhaupt iemand rechtop liep.

‘Het eten is hier geweldig,’ zei Russell tegen haar. ‘’s Avonds is het dringen geblazen. Twee uur wachten. Ze schijnen niet aan reserveringen te doen, maar als je beroemd bent of een stamgast krijg je hun telefoonnummer.’

Astrid keek met hernieuwde belangstelling om zich heen. ‘Ik neem aan dat jij hun nummer hebt.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik kom hier vaak.’

‘En, wat raad je me aan?’ vroeg ze, terwijl ze vooroverleunde en hem aanstaarde alsof ze bereid was elke aanwijzing van zijn kant op te volgen. Hij vroeg zich af of professoren zich dagelijks konden laten aan de bewondering van jonge mensen, en zo ja, hoe ze daarmee omsprongen. Hij had een academische carrière overwogen en zelfs bij een aantal universiteiten naar een promotieplek gesolliciteerd, maar het idee vervolgens gelaten voor wat het was. Hoe gebiologeerd hij nu ook was, hij was er redelijk van overtuigd dat hij wel een paar uur bij de les kon blijven. Tegelijkertijd wist hij dat hij in een sidderend wrak zou veranderen als hij pak ’m beet een heel semester met dit meisje moest doorbrengen.

‘De chef heeft heel wat New Yorkse foodies op de een of andere manier weten wijs te maken dat een broodje ossentong een delicatessen is, om maar te zwijgen van gebakken pens,’ zei hij, waarbij hij – vermoedelijk onwillekeurig – enigszins professoraal klonk. ‘Maar ik ben en blijf agnostisch, zo niet sceptisch, wat dat soort spul betreft. Ik beveel je liever de burger aan, die ze van een speciale mix van verschillende stukken rund maken, afkomstig van een of andere chique slager in het Meatpacking District die weleens de laatste slager van het Meatpacking District zou kunnen zijn. Alle andere zijn uit de markt geprijsd door nachtclubs en hippe restaurants die binnenkort weer failliet gaan om plaats te maken voor nog hipper restaurants en clubs.’

‘Vind je het vervelend als ik...?’ vroeg ze, terwijl ze een kleine digitale voicerecorder omhooghield.

‘Ik betwijfel of ik iets boeiends te melden heb.’

‘Kan ik jullie iets te drinken inschenken?’ vroeg de serveerster, een brunette met rode vegen in haar haar en diverse ringen door haar neus. Astrid wierp een vragende blik richting Russell. Hoewel hij erom bekendstond dat hij zijn lunch nuttigde met een cocktail of een glas wijn erbij, bestelde Russell een ijsthee. Op enig moment moest hij zien te achterhalen hoe oud ze was.

‘Mag ik een bloody mary Belvedere?’ vroeg ze.

‘De specialiteit van het huis is een “bloody bull” met runderbouillon die we hier elke dag vers aangeleverd krijgen.’

‘Oké, dan probeer ik die. Met Belvedere. Doe maar een dubbele.’

‘Ik wijs jullie graag op een heel speciaal gerecht dat we vandaag hebben.’

Vol verwachting zagen ze hoe de serveerster een blik om zich heen wierp, zich naar hen toe boog en met een handpalm steun zocht op de tafel. Ze leek zich af te vragen of het wel verstandig was haar informatie met derden te delen.

‘We zijn een en al oor,’ zei Russell.

‘De kok noemt ze “knapperkloten.”’

‘Dat meen je niet,’ zei Russell.

Het was wel duidelijk dat Astrid de term niet kende, maar ze boog zich voorover als een leergierige studente.

‘Testikels,’ zei Russell. ‘Gefrituurde stierenballen, stel ik me zo voor.’

‘Eh...’

‘Hier in Amerika ook wel bekend als prairie-oesters.’

Astrid was bereid de huisgemaakte runderbouillon te proberen, maar dit was duidelijk een brug te ver. Ze wierp de serveerster een blik toe waarmee ze haar leek te smeken Russells uitleg tegen te spreken.

Maar de serveerster hield zich aan de partijlijn en haalde alleen maar haar schouders op.

‘Echt waar?’ Het ontbrak haar niet aan zelfvertrouwen, een avontuurlijke geest of de wil verfijnder over te komen dan ze naar eigen weten was, maar ze was evenmin die ochtend uit Middletown in Connecticut vertrokken in de verwachting dat ze zou worden uitgenodigd stierenballen te eten, gefrituurd of anderszins.

‘Ik denk dat we allebei maar een hamburger nemen,’ zei Russell.
‘*Medium.*’

‘Sorry,’ zei Astrid nadat de serveerster zich had teruggetrokken.

‘Geen probleem. Zelfs ik vind het wat surreëel, en ik woon hier al vijftientig jaar. Je zit dus op Wesleyan University?’

‘En jullie zaten allemaal op Brown? Jeff, Corrine en jij?’

‘We zijn er in ’79 begonnen.’

‘Tja, ik heb dit eigenlijk nooit eerder gedaan, dus laten we maar bij het begin beginnen. Waar kenden Jeff en jij elkaar van?’

‘Iedereen zei altijd dat we vast dol op elkaar zouden zijn. We schreven allebei, liefhebberden in het Engels. Dus had ik natuurlijk een hekel aan hem. We leerden elkaar pas in het tweede jaar echt kennen.’

‘Jullie gingen met elkaar op de vuist vanwege een meisje?’

‘Nu grijp je terug op de roman.’

‘Dat is dus niet gebeurd?’

‘Niet echt. Misschien vind je het raar, maar soms heb ik moeite om feiten van fictie te onderscheiden. Jeffs versie kan erg dwingend zijn. Hij kon goed schrijven. Heel goed schrijven. Dus in het hier en nu is het niet altijd eenvoudig om me te herinneren wat er echt is gebeurd, afgezet tegen zijn herschreven versie ervan. Er wérd een klap uitgedeeld, dat weet ik wel. We waren op een feestje en hij mikte een sigaret in m’n biertje. Waarop ik opsprong en probeerde hem een klap te geven, maar volgens mij dook hij weg. Die avond is gehuld in een mist van alcohol. En het eerstvolgende wat ik me herinner is dat we elkaar boeken leenden en tot diep in de nacht met Gauloises en Jack Daniel’s zaten te praten over de Frankfurter Schule, *Exile on Main Street* en verteltechnieken in *Ulysses*.’

‘Wat voor boeken leenden jullie elkaar zoal?’

Hij dacht even na. ‘Céline, Nathaniel West, Paul Bowles, Hunter Thompson, Raymond Carver. Carvers eerste verhalenbundel vonden we allebei helemaal te gek.’

‘En wanneer heb je Corrine leren kennen?’

‘Dat herinner ik me als de dag van gisteren. Ik zag haar voor het eerst op een feestje in m’n eerste jaar. Ze stond boven aan een trap in een studentensociëteit. Dat was het eerste wat ik van haar zag: een mooie

blondine die een sigaret rookte. Ik weet niet of ik voldoende moed had kunnen verzamelen om haar aan te spreken of niet, maar nog terwijl ik keek kwam haar vriendje aanlopen en draaide ze zich naar hem om toen hij een hand uitstak om haar wang aan te raken. Ik wist wie hij was, maar het was nieuw voor mij dat ze iets met elkaar hadden. Een lid van het basketbalteam... een grote jongen op de campus. Zij stonden daarboven op de Olympus en ik stond beneden bij de nerds en de dronkenlappen. Het semester erna volgde ze net als ik het college poëzie uit de Romantiek. Ik zat me daar vreselijk uit te sloven. Jeff deed dat college ook, maar met hem sprak ik nooit. Ik kon hem niet uitstaan. We wilden allebei haantje-de-voorstes zijn.'

'Om Corrine's aandacht te krijgen?'

'Om iedereen z'n aandacht te krijgen, hoewel ik waarschijnlijk extra m'n best deed om indruk te maken op Corrine. En op de hoogleraar, natuurlijk.'

De serveerster kwam aanlopen met Astrids drankje, dat dampte in een stevig glas met ijsblokjes en een rechtop staande selderijstengel erin.

'Weet je wat, doe mij er ook maar één,' zei hij.

'Bullshot Belvedere?'

'Verdorie, waarom ook niet?'

'Ga d'r voor,' zei Astrid.

'Doe ik,' zei hij, 'al betwijfel ik of een van ons het verschil kan proeven tussen een zogeheten bovenste-plankwodka en eentje uit de put. Sterker nog: ik wéét dat we dat niet kunnen. Voor het geval je het niet weet: de put is de plek onder de bar waar ze de goedkope merkloze troep hebben staan; dat weet ik omdat ik in Providence barkeeper ben geweest toen ik me door Brown heen worstelde. Het is een bespottelijk idee dat je ook maar een beetje verschil zou kunnen proeven tussen Belvedere en het industriële spul dat zuiplappen drinken, wanneer het is gemixt met tomatensap, tabasco en mierikswortel. Sterker nog, ik betwijfel of je puur het verschil kunt proeven. De grap van wodka is dat die geen smaak heeft. Het is alcohol met water. Punt. Einde verhaal. Dat verheerlijken van die dure merken is bespottelijk, een marketingtruc die is begonnen toen ik wat volwassener werd. Lange

tijd vonden we het allezeus cool om nadrukkelijk Absolut te bestellen. Jeff en ik destijds in 1981, in de Surf Club, nou, wij waren kenners, hoor. Tegenwoordig is het Ketel One, Belvedere of Grey Goose, maar het gaat er niet om wat er in die fles zit; het is pure marketing, het gaat erom of een bekende klojo is gesignaleerd terwijl hij dit of dat bestelde.’

‘Waarom bestelde je dan een Belvedere?’

‘Omdat ik niet als een krent wilde overkomen.’

‘Heb ik iets gezegd waar je boos van werd?’

‘Nee, natuurlijk niet. Sorry, het was niet m’n bedoeling om hier een tirade af te steken.’

‘Je lijkt behoorlijk wat toestanden met Jeff te hebben gehad.’

‘O, alsjeblieft, bespaar me die lulkoek. Waarschijnlijk was jij nog niet eens geboren toen hij stierf, en ik heb hier een paar decennia over na kunnen denken. De enige toestand die ik met Jeff heb gehad is dat hij doodging, verdomme. Dat, plus het feit dat ie een junk was.’

‘Nou, dat zijn me nogal een dingen.’

‘Sorry. Het is niet m’n bedoeling om zo opgefokt te raken.’ Waarop de serveerster als een reddende engel kwam aanzetten met zijn drankje. ‘Mijn God, wat is dat lekker,’ zei hij nadat hij er een derde deel van achterover had geslagen. ‘Goed, waar waren we gebleven?’

‘Klagen over wodka.’

‘Daarnet bedacht ik waar ik die kletspraat vandaan had.’

‘Welke kletspraat?’

‘Die hele wodka-tirade. Dat was eigenlijk Jeff z’n ding. Hij vond het altijd belachelijk dat ik naar Absolut vroeg. Hij bestelde stevast Smirnoff, of iets anders, wat maar het goedkoopst was. Na z’n dood heb ik jarenlang geen dure wodka gedronken, als eerbetoon aan Jeff.’

‘O, wauw. Da’s best cool.’

‘Je bedoelt: het is cool nu je weet dat Jeff dat heeft gezegd.’

‘Nu ja, ik schrijf over hem.’

‘En daar ben ik je dankbaar voor, echt. Een paar jaar geleden werd ik treurig bij de gedachte dat niemand hem nog las, dat nog maar een paar van ons zich hem herinnerden.’

‘Hoe dan ook moet het een beetje raar zijn dat hij... ik weet het

niet precies, maar toch... dat hij over jullie schreef. Over jou, hem en Corrine.'

'Best vreemd, inderdaad.'

'Dus het lijkt me dat iedereen wil weten hoe je te werk bent gegaan bij het redigeren van *Youth and Beauty*.'

'Net zoals ik andere boeken redigeer. Zin voor zin, tussen de regels door lezen, vragen stellen.'

'Maar Jeff was er niet om ze te beantwoorden.'

'Dus gaf ik zelf de antwoorden die hij volgens mij zou hebben gegeven.'

'Ik bedoel: heb je het boek zodanig geredigeerd dat jullie... beter uit de verf kwamen? Corrine en jij. Het lijkt me dat die vraag... Sorry, maar weet je, het staat gewoon op het web en zo... Heb je dingen weggelaten die weinig flatteus waren?'

'Da's een strikvraag.'

'Tja, het moet verleidelijk zijn geweest. Heb je ooit overwogen om het manuscript aan een ander over te laten? Jij kon toch nooit objectief te werk gaan?'

De serveerster kwam de hamburgers brengen, zodat Russell de tijd kreeg om zijn verontwaardiging eerst te temperen en toen het zwijgen op te leggen.

'Willen jullie verder nog iets? Mosterd, ketchup?'

'Ketchup,' zei Russell.

'En ik wil nog wel een bullshot.'

Russell ging in gedachten zijn keuzemogelijkheden langs. 'Wat kan mij het ook verrekken. Geef mij maar een glas van jullie Rafanelli-zinfandel.'

'Daar wil ik er ook een van.'

'Je wilt een bullshot én de zinfandel?' vroeg de serveerster.

'Waarom niet? 't Is bijna weekend.'

Russell was behoorlijk onder de indruk. 'Een van de dingen die ik zo geweldig aan deze tent vind,' zei hij, 'is dat ze, anders dan in bijna alle andere New Yorkse restaurants die zichzelf geen *diner* noemen, een heuse fles ketchup bij je op tafel zetten.'

'Stierenballen met ketchup, zou dat door de beugel kunnen?' vroeg ze, waarna ze aanstekelijk begon te giechelen.

‘Volgens mij zou je het anders bijna niet overleven. Het zou in elk geval geen kwaad kunnen.’

Nadat de serveerster de ketchup had gebracht begonnen ze hun hamburgers aan te kleden. Russell deed voorzichtig een toefje ketchup op elke helft van zijn broodje en legde boven op het vlees een beetje gesauteerde ui. Astrid ging al net zo op in haar eigen ritueel.

De serveerster kwam terug met de drankjes en maakte weer rechtsomkeert.

‘We bereiken zo een nieuw niveau van intimiteit,’ zei Russell nadat hij de opmaak van zijn gerecht had voltooid.

‘Echt? Hier zo, aan tafel?’

‘Wie in het bijzijn van een ander een hamburger consumeert doet afstand van een forse dosis plichtplegingen en waardigheid.’

‘Vooral als je de vingers van de ander afflikt.’

‘Ik kan niet zeggen dat ik daar ooit ook maar aan heb gedacht.’

‘Je zou het eens moeten proberen,’ zei ze, en ze bracht haar wijsvinger, die glom van het vet, naar zijn lippen.

Russell, tegelijkertijd geschokt en gestreeld dat ze zo openlijk met hem flirtte, had het idee dat het niet hoffelijk zou zijn haar in verlegenheid te brengen door niet mee te gaan in iets wat per slot van rekening een vrij schattig, onschuldig gebaar was. Hij leunde naar voren, deed zijn mond open en sloot zijn lippen rond haar vinger.

‘Hoe was het?’

‘Kan wel wat zout gebruiken,’ zei hij. Probeerde ze hem nu echt te verleiden of was ze hem gewoon aan het plagen?

Hierna viel het gesprek even stil en zochten ze allebei hun toevlucht in hun gerecht.

‘Er is dus een denkrichting die stelt dat je Jeffs boek hebt gecensureerd.’

‘Een “denkrichting”? Jezus, waar hebben we het hier over? Heeft Harold Bloom zich tegen het onderwerp aan bemoeid, of hebben we het over een stelletje Red Bull-slurpende reaguurders die midden in de nacht over het web surfen?’

‘Er zijn al heel wat threads aan gewijd.’

‘Threads?’

‘Je weet wel, een soort online gesprekken over een of ander onderwerp op een site of een forum. Ik zeg niet, eh, dat je iets fout hebt gedaan. Ik wil gewoon weten hoe het precies zit. Daarbij ben ik benieuwd hoe het was om een boek te redigeren dat deels over jou en jouw belevenissen gaat. Had je niet op z’n minst de neiging om het een béetje te herschrijven? Op te schonen?’

‘Natuurlijk wel. En soms was ik boos op Jeff, en soms kwetste hij me. Maar hij was mijn vriend en een heel goeie schrijver, mogelijk, misschien, zelfs een fantastische schrijver, en de belangrijkste en enige plicht die ik meende te hebben was die tegenover hem en zijn boek.’

Hij herinnerde zich zijn verlangen het verleden net zo gemakkelijk te kunnen veranderen als hij nuances en zelfs feiten in Jeffs roman had kunnen veranderen. Hij hield zichzelf altijd voor dat het om fictie ging, zelfs wanneer hij weer eens grimmig constateerde hoeveel het op echte gebeurtenissen leunde. Maar hij was trots op het feit dat hij de roman had weten te verbeteren, hoewel hij daar niet over zou opscheppen.

‘Maar bepaalde dingen zul je toch wel veranderd hebben?’

‘Veel minder dan als hij nog had geleefd. Ik heb zelfs op de rem getrapt om niet te doen wat je hier suggereert. Ik heb zelden zo weinig in een boek ingegrepen, er is niets aan de toon of de verhaallijn veranderd. Je hebt het gelezen, natuurlijk. Het is niet zo dat het Russellachtige personage er als een soort heilige uit naar voren komt. Hij is bij vlagen op een komische manier vol van zichzelf, en op andere momenten is het een sufferd. En...’ Hij wachtte even, maar wat kon het hem ook verrekken, ‘hij wordt bedrogen.’

‘Dat is precies wat ik hier heb zitten beweren.’

Ergens klopte deze reactie niet, gezien de aard van haar vragen, maar toch zei hij: ‘Dank je wel.’

‘Wat is er met het manuscript gebeurd?’

‘Ik heb het nog liggen, ergens.’ In werkelijkheid wist hij precies waar het lag, in een afgesloten dossierkast bij hem thuis.

‘Zou je ooit overwegen... ik weet niet... om het aan iemand te laten zien?’

‘Heb je iemand in gedachten?’

‘Nou, ik zou het natuurlijk dolgraag willen zien. Ik bedoel: ooit.’

Het volgende intermezzo van stilzwijgen brak aan toen ze zich weer op hun maaltijd concentreerden, in een trance van calorische overdaad, verwarmd door het zonlicht dat hun tafeltje in een gloed hulde en ook de helft van de restaurantvloer deed oplichten.

‘Zou je er iets op tegen hebben om het me te laten zien?’

‘Ik zou dat beschouwen als een vertrouwensbreuk,’ antwoordde hij. ‘De hand van de redacteur moet onzichtbaar blijven.’

‘De wijn is erg lekker,’ zei ze.

‘De ideale hamburgerwijn.’

‘Zou je het heel decadent vinden als ik om nog een glas vraag?’

‘Als gentleman zou ik volgens mij met je mee moeten doen, zodat ik je niet in verlegenheid breng.’

Hij vroeg haar naar haar opleiding, de colleges die ze volgde en wat ze las. Zij vroeg hem naar New York, de uitgeverswereld en de jaren tachtig. Hij kon er niets aan doen, hij vond haar leuk, een mooi meisje dat belangstelling had voor hem en voor de dingen waar hij van hield, vol wijn, wodka en bewondering voor wat hij had bereikt, zijn wereldwijdsheid, en wel in die mate dat ze hem zowaar seksueel aantrekkelijk leek te vinden. Toen ze buiten stonden pakte ze zijn arm vast en zei: ‘Laten we een kamer in het Chelsea Hotel nemen.’

Hij keek haar verbijsterd aan; haar schalkse uitdrukking las hij als een uitdaging, een test.

Hij dacht er even over na. De verleiding was bijna niet te weerstaan. ‘Als je eens wist hoeveel het voor me betekent dat je me dit voorstelt,’ zei Russell. ‘Ook al weet ik dat je het niet echt meent.’

‘Jawel, dat doe ik wel,’ zei ze, waarop ze zich vooroverboog en hem op zijn lippen kuste.

‘Daar kan ik de rest van het jaar op teren.’

‘Ik hoor het graag als je meer kwijt wilt over het manuscript,’ zei ze.

Even later, toen hij terugliep naar zijn kantoor nadat hij een taxi voor haar had geregeld, was hij vol verbazing dat hij zo verstandig was geweest; hij was trots maar ook een beetje treurig vanwege de gedachte dat hij misschien wel nooit meer de weergaloze opwindning zou ervaren

die het verkennen van een onbekend lichaam teweegbrengt.

Dat erotische perspectief bleef hem de hele dag bij en bracht hem dichter bij zijn vrouw toen hij 's avonds naar bed ging, nadat hij tijdens het eten bijna een hele fles pinot noir soldaat had gemaakt. Ze lag naast hem te lezen toen hij haar in haar nek begon te kussen en haar borsten begon te strelen. Aanvankelijk negeerde ze hem, maar gaandeweg gaf ze eraan toe.

Hij kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze voor het laatst hadden gevreeën, maar nu raakte hij voor het eerst sinds maanden weer opgewonden en kroop hij boven op haar. 'Wacht,' zei ze, en ze grabbelde in de la van haar nachtkastje, ging in de weer met een of ander glijmiddel dat ze aanbracht net toen zijn bloed dreigde weg te stromen, stak haar hand naar hem uit en leidde hem naar binnen. Ze vonden hun ritme, zodat hij zich even later kon overgeven aan dat traag aanzwellende genot. Het voelde meteen al goed, maar werd nog beter en dwingender. Kennelijk had hij precies de juiste hoeveelheid wijn gedronken, zodat zijn remmingen en dagelijkse zorgen waren verdwenen zonder dat zijn lichaam hem helemaal in de steek liet. Ze waren in een wederzijds bevredigend ritme beland dat gestaag aan tempo won.

Plotseling ervoer hij een kortademigheid die heviger en heviger werd tot hij vreesde elk moment het bewustzijn te verliezen, of erger dan dat. Ook toen hij snakte naar lucht bleven zijn heupen stotende bewegingen maken; het woord 'doodsstrijd' drong zich aan hem op. Hij zou hier sterven in het harnas, net als Nelson Rockefeller. *Hij dacht dat hij kwam, maar hij was aan het gaan.* Met bonkend hart, steeds wanhopiger, knokte hij om zijn longen van lucht te voorzien. Hij was vervuld van angst voor zijn mogelijke overlijden. Zo voelde het als hij zijn greep op de wereld verloor, deze ademloze angst. Al zou hij nu weten te ontsnappen, vroeg of laat viel hij eraan ten prooi. Aldus eindigt de wereld. Niet met een knal, zelfs zonder een laatste glorie-moment: een orgasme.

Hij probeerde Corrine te laten weten dat hij in nood verkeerde, maar hij was niet bij machte iets te zeggen, niet bij machte afscheid te nemen van de liefde van zijn leven; en net toen hij ervan overtuigd

was boven op haar te zullen sterven, kreeg hij weer wat lucht en begon zijn paniek langzaam weg te ebben. Hij deed alsof hij klaarkwam door een paar woeste heupbewegingen te maken en wat te kreunen voordat hij zich van haar af liet rollen, zijn doodsangst bijna hanteerbaar werd – maar niet helemaal wegging – en zijn opluchting getemperd door het wanhopige gevoel dat hij zo-even een glimp van de vergetelheid had opgevangen.

Net als de beste boten kunnen de beste huwelijken stormen doorstaan. Ze maken water; ze schudden en maken slagzij, kapseizen bijna, waarna ze zich weer oprichten en doorzeilen naar de horizon. Per slot van rekening was dat het uitgangspunt: in voor- en tegenspoed. Hun huwelijk was zeewaardig, zij het niet heel opbeurend. Het stond er, dat wel, beter voor dan het land, dat een buikje begon te krijgen, weinig pit had en in twee oorlogen en tussentijdse verkiezingen verwickeld was, die allemaal eindeloos leken.

Of misschien ook niet.

Ze hadden in elk geval gisteravond seks gehad, voor het eerst in God weet hoeveel tijd. Corrine wilde vanavond liever thuisblijven, maar ze hadden een benefietgala: het derde van deze maand. Waarom had ze zich hier nou weer toe laten overhalen? Haar vriendin Casey had erop aangedrongen en een maand geleden leek de avond nog ongevaarlijk ver weg, en daar kwam bij dat ze Casey iets verschuldigd was omdat ze een tafel op de benefietavond van Nourish New York had gekocht. Zo werkte het systeem nu eenmaal. Ze kon zich niet herinneren wat het goede doel van vanavond was. Iets met Zuid-Afrika? Russell kwam vanaf zijn werk, waar hij zijn smoking had liggen omdat die benefietavonden zich bijna altijd in Upper Manhattan afspeelden, in het aloude patriciërsdistrict, al bleef het geld op het eiland in zuidelijke richting stromen; gelukkig was het vanavond dichtbij, in het Puck Building in SoHo.

Ze zat aan haar toilettafel, die ook dienstdeed als bureau, en bracht met iets van fatalisme eyeliner aan, hoewel ze maar al te goed wist dat het spul in de loop van de avond op haar bovenste oogleden zou belanden, aangezien die met de jaren waren gaan hangen. Zou ze haar

principes ernstig schenden als ze haar ogen liet liften? Voor zover ze zich dat kon permitteren. Het was behoorlijk klote om bijna vijftig te zijn en een volgende kraaienpoot te ontdekken die je aanvankelijk had aangezien voor een barst in de spiegel.

Ze begon die benefietavonden-in-galakleding meer dan een beetje zat te worden. Ook al waren ze er meestal te gast, dus zonder dat ze kaarten hadden hoeven kopen, ze had geen garderobe waaruit ze zo vaak een andere galaoutfit kon putten. Upper East Siders, onder wie Casey, haar jeugdvriendin en kamergenootje op haar *prep school*, bezochten twee of drie van zulke avonden per week zonder dat ze een jurk twee keer of vaker hoefden te dragen. De jongere societymeiden leenden van de ontwerpers en de juweliers, maar hun moeders spendeerden maandelijks het equivalent van een Range Rover aan jurken. Omgaan met de rijken was hoe dan ook kostbaar, zelfs wanneer het leek alsof zij voor jou betaalden. Je betaalde, links- of rechtsom. Corrine zou een van de twee lange jurken uit haar kast moeten dragen, waarschijnlijk de Ralph Lauren, die ze voor minder dan de helft van de officiële prijs had gekocht tijdens een monsterverkoop, hetzelfde geval dat ze aan had gehad naar de benefietavond van het Authors Guild, en dan maar hopen dat niemand het zich herinnerde. Maar waarom zouden ze? De partyfotografen vereeuwigen toch niet háár keuzes op modegebied. En ze had ook niet het idee dat ze zo veel mannelijke aandacht kreeg. Ze bestudeerde haar satijnen lijfje in de spiegel. Zat het strak? Strakker dan een maand geleden? En wat moest ze qua schoenen en tas? Nog zo van die dingen waar ze graag meer bestedingsruimte voor had gehad. Ze ging maar voor de zilverkleurige pumps van Miu Miu, die min of meer pasten bij het avondtasje van zilverdraad dat van haar oma was geweest.

Corrine wiebelde de slaapkamer uit, voorzichtig met haar hakken over de golvende loftvloer van antiek eiken met zijn verraderlijke gaten. God, wat had zij het gehad met het wonen in een loft. Het was een van de dingen waarover Russell en zij ruzieden, haar verlangen om te verhuizen; het feit dat de kinderen buiten Manhattan beter onderwijs konden krijgen, want het leek er niet op dat ze voor hen allebei een privéschool konden betalen, het komende jaar, nadat de kinderen Public

School 234 hadden afgerond. Ze zouden zonder meer beter af zijn als ze ergens buiten dit welvarende, hebzuchtige schiereiland woonden. Op de een of andere manier ging het altijd over geld... tenzij het over seks ging. Als jonge idealisten, lievelingen van de topuniversiteiten, hadden ze, volledig op hun instincten vertrouwend, een bestaan opgebouwd vanuit de aanname dat geluk niet te koop was, en pas gaandeweg kennisgemaakt met de vele varianten van tegenspoed die ze met geld hadden kunnen afwenden. Vooral na een paar drankjes mocht Russell de mensheid graag in twee tegengestelde teams verdelen: Kunst en Liefde versus Macht en Geld. Het was een beetje banaal, maar ze was er trots op dat hij erin geloofde, net als op zijn trouw aan zijn team. Het was ook haar team, in voor- en tegenspoed.

De kinderen zaten op de bank naar de nieuwe *Shrek*-film te kijken. Jean, de oppas, was met iets heel anders bezig, stond drentelend in een hoek, volledig over haar toeren, via de telefoon te ruziën met haar vriendin. Blijkbaar was samenwonen met een vrouw ook moeilijk.

‘Bye, bye, lieve honneponnetjes van me. Hou onnoemelijk veel van jullie.’

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg Jeremy.

Corrine wachtte even met antwoorden, in de veronderstelling dat Storey over haar outfit zou beginnen, maar die ging helemaal op in de film.

‘Ik ga de deur uit om de wereld te redden.’

‘Hoe kun je de wereld redden door de deur uit te gaan?’

‘Mensen kopen kaartjes voor dure feestjes,’ legde Storey uit, ‘en dan gaat dat geld naar, eh, mensen die ziek zijn en mishandelde dieren en zo. Dat noemen ze een benefietavond.’

‘Precies.’

‘Waarom gééf je dat geld niet gewoon en blijf je lekker thuis?’

‘Omdat grote mensen van feestjes houden,’ zei Storey.

Corrine beseftte dat haar verhaal de toets der kritiek amper kon doorstaan. Ze gaf helemaal geen geld, had niet eens zin in het evenement. Ze was een oplichter, een huichelaar, een hypocriet. Maar ja, de kinderen leken het prima te vinden. Nog maar een jaar of twee geleden raakten ze van dit soort gebeurtenissen altijd over hun toeren, pro-

beerden ze haar binnen te houden, huilden en stampvoetten ze, maar tegenwoordig leken ze haar zonder mitsen en maren te laten gaan. Ze wist niet of ze wel zo blij was met deze ontwikkeling.

De lift schokte alsof hij in doodsnood verkeerde. In Church Street vond ze een taxi, die ook al rammelde en wiebelde. Welke popband vond Storey ook alweer zo leuk, Death Cab for Cutie?

Een stoet gele taxi's en zwarte Lincoln Town Cars stopte in Lafayette Street voor de ingang van het kolossale rode gebouw. Gelikte New Yorkers stapten twee aan twee uit, baanden zich een weg, zoenden elkaar en verdwenen tussen de grijze pilaren onder het vergulde beeld van Puck, die geen oog voor hen had want zichzelf bewonderde in een handspiegel. Als hij de avond, die bijzonder saai beloofde te worden, nou eens wat kon oppeppen, mijmerde Corrine.

Ze gaf haar jas af, vroeg bij de receptie naar haar tafelnummer en liep achter de menigte aan naar de balzaal, waar ze, aangezien ze haar echtgenoot niet wist te ontwaren, dan maar de spullen van de stille veiling begon te bestuderen: de handtassen en de juwelen, de shoots met gewilde fotografen, de reizen – golfen in Schotland, zalm vissen in IJsland, wijn proeven in Napa, wild spotten in Kenia en raften in Zambia. Toen ze weer voor zich keek zag ze Casey Reynes aan de bar zitten. Ze waren close gebleven, hoewel hun levens na de Miss Porter's School heel verschillend waren verlopen. Casey was met een investeringsbankier getrouwd en woonde in een herenhuis in East 67th Street; dit hier was haar natuurlijke habitat, het liefdadigheidsgalacircuit. Ze droeg een zeeschuimblauwe japon in empirestijl, gecombineerd met smaakvolle diamanten. Casey was een van de zeldzame vrouwen die het flikten om eruit te zien alsof ze in een balzaal waren geboren.

‘Corrine, o mijn God, ik moest net aan je denken.’

Ze zoenden elkaar op beide wangen, waarna Casey voor een derde zoen ging, in overeenstemming met de laatste mode in haar kringen. Soms had Corrine moeite haar vriendin te ontwaren achter die façade van gewaden en gewoonten van haar clan.

‘Fijn dat je gekomen bent.’

‘Wat is het goede doel?’

Casey glimlachte geheimzinnig, waarbij haar voorhoofd kalm bleef, onaangedaan, terwijl aan weerszijden van deze chemisch bevroren vlakke een paar minuscule lijntjes, als hechtinkjes, een soort emotie verrieden, maar Corrine kon niet goed bepalen welke.

‘Het is de benefiet van Lúke.’

‘Luke? Bedoel je...’

Ze boog zich samenzweerderig naar voren en siste in Corrine’s oor: ‘Ik bedoel jóúw Luke.’

Alsof het noemen van zijn naam een soort bezweringsformule was, maakte de man in kwestie zich los uit de groep mensen een paar meter verderop en stelde zijn blik, die spiedend de zaal langsging, zich scherp op Corrine. Hij leek eerder van de schok bekomen dan zij, beende hun kant uit om haar te begroeten, nam haar hand in de zijne en kuste haar op de wang, slechts op één wang, op z’n Amerikaans, waarbij Corrine verrast werd door het vertrouwde, de herkenbaarheid van zijn geur, die zelfs nog meer dan zijn aanblik een chemische prikkel leek op te wekken, een tinteling in haar hoofdhuid, achter in haar nek, op hetzelfde moment dat ze probeerde zijn fysieke veranderingen in zich op te nemen, met name het dikke roze litteken dat iets boven zijn kin begon en vandaar afdaalde naar zijn nek.

‘Wat een heerlijke verrassing,’ zei hij.

‘Ik had niet verwacht dat...’

‘Ik vroeg me al af of ik je misschien zou tegenkomen.’

‘Ik weet niet of je al eens kennis hebt gemaakt met mijn vriendin Casey Reynes. Casey, dit is Luke McGavock.’ Corrine was helemaal in de war en kon zich niet herinneren of Casey en zij alleen over hem hadden gepraat, maar toen wist ze weer dat ze zich jarenlang in dezelfde kringen hadden bewogen.

‘We zijn oude vrienden,’ zei Luke, die zo galant was de situatie mooier voor te schilderen dan die was. Hij zag er in sommige opzichten hetzelfde uit, maar ook ouder, minder robuust, niet alleen vanwege het litteken. Ze had hem, eens even denken, meer dan drie jaar niet gezien? In de tussentijd leek hij er meer te hebben meegemaakt; zijn donkere haar was inmiddels een paar tinten dichterbij zilverkleurig en twee halvemanen hadden zich symmetrisch in zijn gezicht gegroeefd,

van neus tot lippen. En toch ervoer ze in zijn aanwezigheid nog steeds een diepe lichamelijke beroering.

‘Leuk je weer eens te zien,’ zei Casey. ‘Gefeliciteerd met je geweldige evenement. Dat al die afgematte New Yorkers hebben besloten om toch maar naar nóg een benefietavond te gaan, kan niet anders dan een eerbetoon aan jou zijn.’

‘Ik ben niet bepaald de enige organisator hiervan, en trouwens: ik denk liever dat het een eerbetoon aan het doel in kwestie is.’ Terwijl hij het zei ging zijn hoofd op en neer, alsof hij het met zichzelf eens was, een tic van hem die Corrine nog steeds sympathiek vond.

‘t Is een prachtig doel,’ zei Casey.

Welk doel? wilde Corrine gillen, maar ze voelde er niets voor om in deze fase van het spel haar onwetendheid te laten blijken. ‘Het laatste wat ik over je heb gehoord is dat je in Zuid-Afrika zat.’

‘Ongeveer de helft van het jaar. Ik heb geld gestoken in een wijngaard en ben daar steeds nauwer bij betrokken geraakt. Ik ben hier nu een paar weken, voor de benefietavond, om wat zaken af te handelen, langs te gaan bij Ashley. Ze zit in het noorden, op Vassar College.’

‘O mijn God, ze studeert!’

‘Tja, het was min of meer een logisch vervolg op de middelbare school.’

Jezus, dacht Corrine, hoeveel van die gemeenplaatsen ga ik hier nog debiteren? Ze vond het vreselijk als mensen zich erover verbaasden dat andermans kinderen ouder werden en niet op magische wijze hetzelfde waren gebleven als de vorige keer dat ze hen hadden gezien of aan hen hadden gedacht. Maar ze was nerveus en voelde zich in allerlei opzichten niet op haar gemak.

‘Hoe is het met de tweeling?’ vroeg hij.

‘Goed. Prima.’

‘Hoe oud zijn ze nu?’

Ze moest even nadenken. ‘Ze zijn elf.’

Als Casey nu maar waardig de aftocht blies, dan zouden ze misschien kunnen kappen met dit geleuter. Bestond er iets ergers dan twee mensen die over koetjes en kalfjes praatten terwijl ze ooit lichaamssappen hadden uitgewisseld? Haar verwarring werd nog groter doordat een

van zijn ogen haar niet leek aan te kijken. Wat was er aan de hand? Hij had altijd al een nogal manische blik gehad, aandacht die alle kanten uit schoot, maar dit was anders.

‘Ik ga m’n man maar eens opzoeken, hem aansporen op wat sieraden te bieden,’ zei Casey. ‘Hartstikke leuk om je weer eens te zien, Luke.’

En plotseling stonden ze daar verwarrend genoeg met z’n tweeën midden tussen het kwetterende volk.

‘Je bent niets veranderd,’ zei hij. ‘Je ziet er prachtig uit.’

‘Nu zal ik alles wat je hierna nog zegt met een korrel zout nemen.’

‘Je hebt nog nooit een compliment in ontvangst genomen zonder tegen te sputteren.’

‘Vrouwen wantrouwen complimenten wanneer ze ontdekken wat de achterliggende – met de nadruk op “liggende” – reden is. En naarmate ze ouder worden raken ze complimenten zo ontwend dat ze niet weten hoe ze erop moeten reageren. Ik heb daarnet twintig minuten voor een spiegel doorgebracht. Niemand weet beter dan ik hoeveel ik veranderd ben sinds de laatste keer dat we elkaar hebben gezien.’

‘Nu herinner ik me weer dat je gebrek aan ijdelheid een van de dingen was die ik het leukst aan je vond.’

‘Ik zie mezelf graag als een realist.’

‘Ik zie je liever als een romantica,’ zei Luke.

‘Ooit, misschien, in m’n jonge jaren. Is het je weleens opgevallen dat romantici in een bepaald opzicht op dikke mensen lijken? Je komt weinig oude exemplaren tegen.’

‘In mijn ogen ben je nog steeds jong,’ zei hij. ‘Tenslotte ben je heel wat jonger dan ik, en ik blijf mezelf hardnekkig jong vinden.’

Ondanks die vreemde divergerende blik van hem herinnerde ze zich hoe heerlijk ze hun plagerijtjes vond, toen opeens een blondine in een lila japon naast Luke kwam staan.

En nog voordat hij ‘O, dáár ben je’ had gezegd was er iets in haar ontspannen manier van doen, in de serene glimlach die ze Luke schonk en in Luke’s plotselinge ongemakkelijkheid wat bij Corrine een wee gevoel van misselijkheid losmaakte.

‘Giselle, dit is Corrine Calloway. Een heel dierbare vriendin.’

O, dank je wel, hoor, dacht ze. *Dierbaar. ‘Een’ vriendin.*

‘Corrine, dit is mijn... vrouw, Giselle.’

‘Wat leuk om kennis met je te maken,’ wist Corrine uit te brengen, wat voor haar de enige manier was om rechtop te blijven staan, zo licht voelde ze zich in haar hoofd worden, zo slap werden haar benen.

‘Insgelijks,’ zei Giselle. ‘Geweldig is dat, om zo veel oude vrienden van Luke te ontmoeten. Ik ben bang dat we zo halsoverkop getrouwd zijn dat ik op allerlei punten een inhaalslag moet maken, zo voelt het.’ Ze had een bleek gezicht en witblond haar, maar haar atletische figuur en uitstraling van onstuimige vitaliteit ondermijnden het beeld van prerafaëlitische broosheid. Datzelfde gold voor haar accent, dat iets weg had van een gespierde, provinciale versie van aristocratisch Engels.

Corrine kreeg Russell in de gaten en zwaaide als een bezetene naar hem.

‘Waren jullie schoolmaatjes?’ informeerde Giselle beleefd.

‘We zijn elkaar tegengekomen toen we hetzelfde vrijwilligerswerk deden,’ zei Luke haastig, alsof hij bang was dat Corrine iets verkeerd zou zeggen.

‘Na 11 september.’

‘O ja. In de gaarkeuken. Daar heeft Luke me weleens over verteld. Het moet een afschuwelijke tijd zijn geweest.’

‘De mooiste tijd, de slechtste tijd,’ zei Corrine, waar ze spijt van had zodra het haar lippen had verlaten. ‘Ik bedoel: hoe verschrikkelijk het ook was, het bracht in veel mensen het beste naar boven.’ God, wat een oen was ze vanavond. Ze beseftte hoe triviaal dit klonk, wat maar iets beter was dan oppervlakkig.

Het sierde Luke dat hij een enigszins gepijnigde indruk maakte. Ze was Russell onwaarschijnlijk dankbaar toen hij tegen haar aan botste en iets van zijn drankje op haar arm morste. Hij had zo’n stuurloze manier van doen, een puppyachtig gebrek aan coördinatie, een soort komisch tekort aan sierlijkheid waardoor hij de bijnaam Crash had gekregen.

‘Ha liefde. Sorry.’

‘Hallo, Russell. Ik weet niet of je je Luke McGavock herinnert? En dit is zijn vrouw, Gazelle.’

‘Giselle, om precies te zijn.’

Ja, dat wist ze, maar ze móést het zeggen, en was dat een blik van samenzweerderige geamuseerdheid op Luke’s gezicht? ‘Mijn man, Russell Calloway.’

‘De held van de avond,’ zei Russell terwijl hij Luke een hand gaf.

‘Ik ben jullie en alle andere gasten dankbaar,’ zei Luke voordat hij zich excuseerde en werd meegetroond door een vrouw met een klembord.

‘Interessante kerel,’ zei Russell nadat ze allebei waren opgeslokt door de menigte. ‘Tom was me net over hem aan het vertellen.’

‘Ik ken hem,’ zei ze. ‘We hebben zes weken samengewerkt.’

Russell keek niet-begrijpend.

‘Ground Zero, gaarkeuken.’

‘O ja.’

Vijf jaar later... een andere tijd. ‘Je hebt hem ooit voor het Lincoln Center ontmoet, net voordat *De notenkraker* begon.’

Russell haalde zijn schouders op. Hij leek zich een van de sleutelmomenten uit Corrine’s leven niet te herinneren, had geen idee dat de complexe uitwisseling van emoties tijdens die ontmoeting zijn huwelijk had gered. Russells gebrek aan fijnzinnigheid was in dit geval een zegen gebleken; hij had nooit iets vermoed, voor zover zij kon nagaan, nooit gemerkt hoe ver ze destijds van hem verwijderd was geweest, dat het niet veel had gescheeld of ze had hem verlaten.

Het zaallicht begon te knipperen, ten teken dat de eigenlijke avond ging beginnen. ‘We kunnen maar beter onze tafel opzoeken,’ zei hij. Ze voelde de vertrouwde druk van Russells hand op haar elleboog, waarmee ze voorwaarts de drommen in werd geleid: de stralende, met sieraden behangen vrouwen met hun strakgetrokken gezichten en dalende décolletés, de mannen in hun maatsmokings, met afwezige blik peinzend over koersen en minnaressen in flatjes in de East 60ths.

Toen ze Casey, hun gastvrouw, bij de tafel zag staan, vroeg Corrine zich af of er sprake was geweest van een opzetje. Waarom had ze anders niet gemeld dat dit Luke’s benefiet was toen ze Corrine uitnodigde? Maar waar sloeg dat eigenlijk op? Luke was getrouwd, net als zij. Mischien was het dus toch toeval.

‘Corrine, Kip ken je, natuurlijk,’ zei Casey, naar Russells zakenpartner wijzend. ‘En dit is Carl Fontaine, die samenwerkt met Tom,’ vervolgde ze, waarbij ze haar blik richtte op een forse jonge man met dunne haar en een blozend gezicht.

‘Een waar genoegen,’ zei hij. ‘Ik zie dat ik vanavond op een A-locatie zit.’

Ze wilde dat ze hetzelfde kon zeggen, maar zijn enthousiasme leek tenminste niet gespeeld. Ze liep om de tafel heen om Tom, die zat te pielen met zijn BlackBerry, twee zonen te geven, net als Kips vrouw, Vanessa; ze waren het er unaniem over eens dat het met hun kinderen uitstekend ging, inderdaad, dank je wel.

De tafels waren uitbundig aangekleed, in safaristijl: kuddes piepkleine olifanten, neushoorns en nijlpaarden liepen over tafelkleden met een zebra-print, en aan een sisal mand in het midden ontsproot een tropisch oerwoud. ‘Ik ben echt verschrikkelijk benieuwd naar alle ins en outs van het goede doel,’ gaf Corrine te kennen terwijl ze de glanzende brochure-op-tijdschriftformaat die op haar bord lag pakte. Op het omslag stond een foto van Luke te midden van een zee van Afrikaanse schoolkinderen.

‘Goed,’ zei Kip, ‘McGavock was een van de oprichters van de Riverhead Group, een van de beste private-equityfondsen. Grote speler. Een paar jaar geleden trok hij zich eruit terug, kocht een wijngaard in Zuid-Afrika met het plan te gaan zitten toekijken hoe de cabernet sauvignon rijpte, maar je weet het: jongens als wij, het lukt ons gewoon niet om op onze krent te blijven zitten, hoeveel kapitaal we ook verzameld hebben, en vroeg of laat is ie weer bezig met een project.’

‘Ik weet niet of je haar een project moet noemen,’ zei de man naast Vanessa. ‘Eerder een trofee.’

‘Tony, ga je schamen,’ zei Vanessa, die, zo wist Corrine, zelf ooit een *trophy wife* was geweest en de opmerking echt grappig leek te vinden.

‘Een beetje jong,’ zei Kip.

‘Nee, voor een tweede vrouw heeft ze juist precies de goede leeftijd,’ zei Tony. ‘De formule is: de helft van je leeftijd plus zes jaar.’

Carl Fontaine pakte de draad van het Luke-verhaal weer op: ‘Wijngaarden zijn natuurlijk nogal arbeidsintensief, en gaandeweg raakte

hij steeds nauwer betrokken bij zijn werknemers. Hij adopteerde het dorp. Liet er een school en een ziekenhuisje neerzetten, en nu spoort hij zijn oude vrienden aan om hetzelfde te doen.'

Corrine was trots op Luke en vroeg zich af hoeveel het kostte om een dorp te adopteren. Hij was echt een goed mens, een onbaatzuchtige ziel. Dat had ze altijd geweten. Maar hoe kon hij nou hertrouwen zonder het haar te laten weten?

'Hoe zit het met dat litteken?' vroeg Tony.

'Auto-ongeluk,' antwoordde Fontaine. 'Luke heeft daarna zo'n drie maanden in het ziekenhuis gelegen.'

Corrine probeerde haar schrik te verbergen door naar de ober te gebaren. Misschien had het meisje naast zijn bed gezeten en was hij uit dankbaarheid met haar getrouwd. Ze hield haar wijnglas omhoog voor nog wat sauvignon blanc, die, zo vertelde Kip haar, afkomstig was van Luke's wijngaard.

'Hij is verrassend goed, moet ik zeggen,' zei Russell. 'En dat terwijl ik normaal niet van de Nieuwe-Wereldwijnen ben.'

Kon Zuid-Afrika doorgaan voor een deel van de Nieuwe Wereld? vroeg ze zich af. Was het niet de geboortegrond van onze soort? Het thuisland van Lucy en al die andere fossielen van mensachtigen? Veel ouder dan dat vond je ze niet. Tijdens de eerste gang zat ze te piekeren met een hoofd vol beelden van een lijdende Luke, maar ook te luisteren naar Tom en de oudere man links van hem, die van gedachten wisselden over wildlogementen in Afrika en vol vuur de pluspunten van Kenia met die van Zuid-Afrika vergeleken.

'Singita is fantastisch. Wat een kok hebben ze daar.'

'Wij zaten afgelopen jaar in Masai Mara. Neusje van de zalm. De grote vijf gezien.'

'Wat zijn de grote vijf precies?' vroeg Corrine.

'De vijf wilde dieren die het lastigst zijn om te schieten: leeuw, olifant, kafferbuffel, luipaard, neushoorn.'

Vanessa zei: 'Ik dacht dat de grote vijf allemaal katachtigen waren: leeuw, tijger, luipaard, jachtluipaard en... panter?'

'Welnee.' Russell begon zich er vanaf de overkant van de tafel ook tegenaan te bemoeien. 'In Afrika heb je geen tijgers, en de panter is in

feite gewoon een melanistische variant van de luipaard.’ Hij was nog nooit in Afrika geweest, maar had wel alles van Hemingway gelezen.

Corrine liet het beeld van Giselle als verpleegster voor wat het was en stelde zich haar nu voor als een roofdier dat op Luke had zitten loeren. Hij was een eenling in een onbekend land geweest; zij was er geboren, bevond zich op bekend terrein, had op hem gejaagd. Hoe slim en succesvol hij ook was, net als de meeste andere mannen was hij in emotioneel opzicht naïef. Hij had jarenlang met zich laten sollen door zijn ex-vrouw, Sasha.

Iemand op het podium stond te vertellen wat een fantastische vent hij was, maar door het lawaai aan de tafels was dat lastig te verstaan. Aan hun tafel hield Carl Fontaine zijn eigen kleine speech over Luke: ‘Laten we hopen dat ie een beetje doorzet. Die private-equityjongens hebben een vrij korte aandachtsspanne, ze zijn gewend aan die cycli van twee jaar: kopen, hakken, oplappen, verkopen. Ik vraag me ernstig af of we hier over drie jaar weer zitten.’

Corrine was verontwaardigd dat niemand luisterde naar degene op het podium, er ook maar een beetje aandacht aan besteedde. Dachten deze mensen nou echt dat ze door vijfentwintigduizend dollar voor een tafel te betalen alle beleefdheid konden laten varen?

Op de inleiding volgde hier en daar wat applaus. Intussen betrad Luke het podium; Corrine constateerde tot haar opluchting dat het geroezemoes wegebde. Luke stond zwijgend op het podium te wachten tot het in de zaal bijna stil was. ‘Dames en heren, vrienden en ex-collega’s, filantropen. Ik heb het geluk gehad dat ik Zuid-Afrika heb ontdekt, bijna bij toeval. Het is een buitengewoon afwisselend en mooi land. Ik ging erheen om een wijngaard te bestieren, maar ontdekte er na verloop van tijd een volk...’

Ja, ja. Ze probeerde te luisteren, maar betrapte zichzelf erop dat ze in plaats daarvan moest denken aan hun eerste nacht samen, in zijn kleine studio in een aftands herenhuis in 71st Street, met op zijn lichaam strepen straatlicht dat door de jaloezieën viel, zijn muskusachtige geur met een vleug scherpe rooklucht van Ground Zero...

De Luke op het podium zei, van top tot teen gekleed: ‘Voor vijfendertigduizend, minder dan het instapmodel van Lexus, kun je een

school met twee lokalen bouwen waar tot wel honderd kinderen in kunnen. Voor hetzelfde bedrag kun je docentenverblijven neerzetten. Keukens zijn erg belangrijk, zodat de school overheidssubsidie voor eten kan krijgen en aanvragen kan indienen bij het Wereldvoedselprogramma. Milieuvriendelijke, hygiënische badkamers kosten ongeveer zeventuizend. En wateropvangsystemen, goten waarmee regenwater wordt opgevangen en afgevoerd naar zogeheten JoJo-tanks, die zijn een paar duizend dollar. Minder dan sommigen van ons aan een pak uitgeven... Ik kijk dan vooral naar jou, Ron Tashman. Is dat een smoking van Anderson & Sheppard?

Dit leidde tot een paar lachsalvo's.

‘Tot slot hebben we drie ziekenhuizen die elk moment kunnen worden gebouwd en die stuk voor stuk een compleet dorp of een wijk van gezondheidszorg voorzien, voor tussen de honderd- en de tweehonderdvijftigduizend dollar. In de brochure treft u nadere informatie aan. Zet uw naam bij een daarvan. Op het scherm rechts van mij zult u bij elk project een bepaald telefoonnummer zien staan. Sms ons uw gift en uw naam zal op het scherm links van mij verschijnen, met daarbij uw project. Tenzij u natuurlijk anoniem wilt blijven, in welk geval u gewoon Rons naam vermeldt, want hij vindt het altijd heerlijk om ergens de credits voor te krijgen. Laten we beginnen met de wateropvanginstallaties, voor een luttele drie mille. Kom op, Chuck Coffey, dat is minder dan wat je wekelijks aan sigaren uitgeeft...’

Corrine maakte het handtasje van haar oma open, haalde er haar Razr uit en tikte het telefoonnummer in. Ze had deze biedtechniek nog nooit meegemaakt en was er niet helemaal van overtuigd dat die zou werken, of dat hield ze zich althans voor toen ze de code intoetste en daarna de boodschap ‘Happy H₂O’. Ze wierp een steelse blik op Russell, die helemaal opging in een gesprek met de vrouw van Kip Taylor. Zou het er beter of slechter op worden als ze zijn naam erbij vermeldde? Moest ze dit wel doen? Ze typte ‘Corrine en Russell Calloway’ en drukte op SEND.

‘We hebben onze eerste bijdrage,’ meldde Luke vanaf het podium. Hij leek van zijn stuk gebracht en viel een ogenblik stil voordat hij zei: ‘Corrine en Russell Calloway hebben daarnet gestort voor schoon

drinkwater voor een school in Transvaal. Dank je wel, Corrine en Russell.’

Russell maakte eerder een verwonderde dan een boze indruk terwijl hij de felicitaties van zijn disgenoten in ontvangst nam, waarna hij Corrine een vragende blik toewierp. Ze haalde haar schouders op, schonk hem haar charmantste glimlach. Thuis zouden er natuurlijk vragen volgen, ze zou worden herinnerd aan rekeningen en schoolbijdragen, te horen krijgen dat een betere wereld bij jezelf begint. Hun budget voor de komende maanden zou er waarschijnlijk zwaar onder te lijden hebben. Wanneer het kon maakten ze vijfhonderd over naar Brown, hun alma mater, vijfhonderd naar Oxfam, Meals on Wheels en de Henry Street Settlement met hun lokale welzijnswerk, tweehonderdvijftig naar PEN International en de dierenbescherming. En in zekere zin doneerden ze dag in dag uit aan Nourish New York, aangezien Corrine als algemeen directeur van die organisatie ongeveer de helft betaald kreeg van wat ze voor een vergelijkbare functie in het bedrijfsleven zou krijgen; bovendien schreven ze jaarlijks een cheque uit voor het gala. Maar nog nooit hadden ze zo veel geld aan één goed doel geschonken. Ze wist niet goed waarom ze het had gedaan – in een opwelling, als een soort ontologische kreet, een roep à la ‘Hier ben ik’ naar haar vroegere minnaar? Maar bij nader inzien was ze er blij om, en het leek haar dat ze het thuis wel kon verantwoorden, gladstrijken.

Ze had het donkerbruine vermoeden dat Russell vannacht in de prijzen zou vallen qua echtelijke seks. Voor hem was dat het goede nieuws; het slechte was dat ze daarbij aan een ander zou denken, vreesde ze.